

Amnistia! Llibertat!

El President i els Consellers de la Generalitat ja han estat traslladats als penals. Se'ls ha dividit: uns, a Cartagena; els altres, a Puerto de Santa María. Se'ls aplica amb tot rigor el reglament com si fossin criminals vulgars.

No ho esmentem com a queixa, nosaltres no ens queixem, però ens ho repetirem cada dia per a atresorar més odi contra els que vexen als nostres homes i pel sol fet d'ésser nostres i haver estat lleials amb Catalunya.

Per això mateix Catalunya ha de maldar fins a arrencar-los de les urpes dels escarsellers. Amb ells i amb tots els presos el nostre poble té un deure sagrat. No pot ressucitar els morts ni els afusellats, no pot retornar el membre amputat ni refer l'entranya malmesa del ferit amb mala sort, però pot retornar a la seva llar, ha de retornar a la seva llar els que encara estan a la presó, els que els tribunals envien als presidis i tots aquells que més sortosos —sort relativa— viuen a l'exili.

Els homes del 6 d'octubre no eren una partida que en un cop d'audàcia prova fortuna. No; era tot un poble. Tot un poble que feia tres anys i mig que amb un acte de ciutadania havia fet la Revolució més disciplinada i més generosa que s'ha vist en la Història.

L'excés de generositat el perdé. L'emoció del triomf li feu creure sempre vençuts als qui durant segles l'havien oprimit i sense contemplacions, amb tota crueltat li havien fet sentir el pes del seu poder, perquè l'opressió i la crueltat era per ells font de benestar material, mitjà del qual es servien per a explotar el poble. Però els que s'ocultaren els primers dies de la victòria, en assegurar-se que res no els passaria, eixiren dels seus caus i a poc a poc emmetzinaren les fonts de la Revolució. Pervertiren amb afalacs i mentides la part més misèria i menys conscient del poble i s'opoderaren de la direcció de l'Estat.

Quan el Poble se n'adonà era tard. No fingué altra camí davant seu que la insurrecció per a retornar la República al punt inicial. L'acte de violència que no calgué el 14 d'abril del 1931, fou necessari el 6 d'octubre del 1934.

I fou vençut. Fou vençut, també, pel seu excés de confiança: no s'havia preparat suficientment per a la nova investida. Cregué haver creat organismes que serien fidels a la República i aquests organismes fallaren perquè abans

no seleccionà els capitosts. Confia en que la seva voluntat seguiria essent sobirana en els destins de l'Estat, i havia negligit els mitjans d'imposar-la. Després de la desfeta el triomfador fa sentir amb tota la duresa el pes de la seva victòria.

Però precisament el gallejar del victoriós, la inclemència, la crueltat del victoriós, ha desvetllat les ànimes que s'endormiscaren el 19 de novembre del 1933; ha tret les benes dels ulls dels qui en aquella data cregueren en les paraules dels miserables que volen continuar la mentalitat i procediments monàrquics.

Tortures a Astúries, tortures a Catalunya, les presons de l'Estat plenes de gent, homes afusellats sense altra raó que el desig de venjança, presidis que es van omplint de defensors del Poble, multituds que s'exilien fugint de la persecució despietada; sense llibertat Catalunya, sense llibertats, també, els ciutadans espanyols, les injustícies socials que la República esmenava a poc a poc — massa a poc a poc, aquest és el seu defecte— tornen amb més braó que mai per a desesperança dels oprimits. Com a compensació un atac constant a la caixa de l'Estat, de la Generalitat, dels municipis; amb rossinyols i palanquetes els radicals, amb contractes, subvencions, gratificacions, indemnitzacions la Ceda, els agraris, la Lliga. Heus ací el panorama del govern de dretes.

Cal treure del presidi els condemnats i de les presons els que esperen judici i retornar de l'exili els que pogueren escapar de les grapes dels botxins. Amb ells retornarà al Poble les llibertats i la justícia.

Però només una nova victòria popular com la del 12 d'abril pot deslliurar-los i deslliurar-nos a tots. S'assolirà d'una manera planera o amb violència. Poc importen ara els mitjans per a aconseguir-la. El que importa és que després es recordi la tragèdia actual; que tots aprenguem a defensar de nou les llibertats, i amb l'escarment, si convé, es prescindeixi de generositats i d'actituds elegants. Repetim-nos en tot moment que l'amor no defensa prou bé les coses, que cal també la intervenció de l'odi. Amb l'ajut de l'odi la pròxima vegada defensarem amb més eficàcia la nostra voluntat.

Ara aboquem tota aquesta voluntat en la tasca d'alliberar els presos. El nostre mot d'ordre és ara: AMNISTIA! LLIBERTAT!

Cotitzeu pro-presos i exiliats polítics. Feu cotitzar

El manifest de l'Esquerra Republicana de Catalunya

La Comissió executiva de l'Esquerra Republicana de Catalunya ha llançat, per fi, el seu manifest. Nosaltres com a homes de partit, hem d'acceptar-lo perquè respon, de segur, a les possibilitats d'expressió actuals i, també, als manaments tàctics del moment.

Es clar que, com cada grup de militants de l'Esquerra, hauríem volgut que el manifest expressés al peu de la lletra el nostre pensament i que les afirmacions fossin més extremes i en el mateix to ardorós i vibrant que el partit s'ha manifestat des de la seva creació. Però cal tenir en compte aquelles circumstàncies esmentades i, sobretot, la situació provisional de l'Executiva que el redactà.

No es tracta d'un programa de partit. Per a tenir tal caràcter sobren explicacions de coses episòdiques i manquen concretar les tasques que precisa fer i que per endavant cal conèixer com les enten ara un partit que surt del poder i que el reclama de nou. Si l'Esquerra no tingués història, si la seva actuació anterior i els acords dels seus congressos fossin inexistents, i es desconegués l'esperit de la seva gent, el manifest fóra una expressió anodina, plena dels tòpics comuns en aquesta classe de literatura, en els quals la posició política no la revela altra cosa que les referències personals dels homes que el signen. El manifest és també com l'actual Comissió Executiva, declaració provisional d'un partit al qual el despotisme governatiu ha col·locat de fet fora de la llei.

I en aquest sentit compremem perfectament la dilució i la imprecisió del document. En realitat la lletra de l'escrit deixa en peu tot l'ideari anterior de l'Esquerra. No és que ho digui, però tampoc no ho contradia i, per tant, el pensament que sosté en els principis bàsics i els acords de les assemblees ni són anul·lats ni ajornats.

Persisteix el nom i el sentit de les Joventuts d'Esquerra Estat Català.

Aquella expulsió iracunda que reclamaven, i encara reclamen, alguns militants de l'Esquerra no ha vingut. Amb perfecte coneixement de les necessitats i de la mentalitat actual els redactors acaten el nom gloriós de l'organització creada per Francesc Macià. Això sí: anuncien una nova estructuració de les Joventuts d'Estat Català que faci més íntimes i més ben plaçades les seves activitats dins del partit.

Cap dificultat trobaran en aquest respecte en nosaltres. Al contrari, si som nosaltres els qui tenim més interès en disciplinar el nostre dinamisme i les nostres voluntats amb l'esquerrisme català. Com a nacionalistes creiem que sense una fusió completa i absoluta amb les necessitats i les directives espirituals del poble, Catalunya no assolirà la plena i absoluta llibertat.

On precisament trobaríem que falla el manifest, si no ho excusa el seu caràcter provisional, és en assenyalar el grau de devoció esquerrana.

No és amb la promesa de benestar a l'obrer i de reformes socials com es demostra l'energia revolucionària. Tots els partits de centre s'expressen en aquest sentit. Ni tampoc l'obliden les dretes quan es dirigeixen al poble.

No, no és a l'obrer a qui hem de protegir sinó l'obrerisme. La seva

ascensió en bloc vers la direcció dels destins nacionals, facilitar-los instruments de dret per a organitzar-se, per a estructurar la seva mentalitat, per a canalitzar la seva força, per a realitzar per últim el seu pensament: aquesta és la tasca d'un partit sincerament esquerrista.

I en aquest punt l'Esquerra Republicana de Catalunya té tota una tradició. Té, sobretot, el guiatge del fundador, Francesc Macià. Francesc Macià digué tantes voltes com s'esqueia parlar-ne en els seus discursos, que l'Esquerra no era un partit de classe perquè era partit nacional i la Nació no podia llançar-se a l'aventura d'una temptativa que la podia posar en perill, per manca d'una educació política i tècnica de l'obrer, tal com sortia de mans de la Monarquia i de la dominació espanyola. Però que la missió de l'Esquerra era preparar-lo i organitzar-lo perquè això fos possible en data pròxima. L'Esquerra, en la seva doctrina, era un partit de pas, la tasca del qual havia de consistir en obrir el camí per a l'obrerisme.

Per això, entre els acords de la conferència de Sants hi ha com obra de

Govern la sindicalització dels serveis públics; però això la llei de cooperatives del Parlament Català, si ha enfortit les de consum ha abrivat també les de producció; per això el primer Ajuntament amb predomini, més moral que material, de l'Esquerra, acordà la cessió d'un edifici municipal, el Palau de Belles Arts, a la Federació obrera. No esmentem altres propòsits i intents, com el de la cooperativització de la descàrrega del Port, per no allargar massa l'article.

En aquest punt flueixja al manifest. Confon excessivament les necessitats econòmiques i les polítiques i veu l'obrer com un home famèlic i no com un home d'ideari.

Però, repetim-ho, això no contradia les declaracions anteriors, l'obra fet ni les possibilitats futures. Els militants d'Esquerra podran en aquest respecte seguir els seus propòsits d'abans i les Joventuts d'Estat Català les seves directives vers la creació d'una Catalunya en la qual els organismes populars, ben enfortits per una educació i un ensinistrament, puguin arribar al poder i estructurar el país segons la seva ideologia.

ARMES!!

Les J. A. P. s'armen. Les Joventuts d'Acció Popular estan armades fins a les dents. Heus-ací el crit exasperat de la petita burgesia i del proletariat. Han comprat armes noves, els camions vénen carregats de les fàbriques d'Eibar, els vaixells porten armes de l'estranger, armes americanes, per la J. A. P.

No són els jovenets d'Acció Popular, nens de casa bona, els que ens han de fer por; solament els interessà l'arma per exhibir-la davant de les amigues, en un saló particular o en qualsavol acadèmia de taxi-girls. La La seva il·lusió, ho anuncien dues setmanes abans i ho fan saber a tots els amics, és anar algun dia, qualsevol, perquè no han d'esperar els dies de festa, a tirar trets en alguna propietat: s'entrenen per quan el poble, guiat per les criminals esquerres, torni a llançar-se al carrer — diuen ells. Però quan el poble es llanci al carrer correran com a conills. No és el seu fort la lluita; el record de les comoditats casolanes no és per a jugar-se la vida. No són aquests els que ens han de fer por; són els traïdors, els fills del poble malvats i fracassats en la lluita per la vida que es posen al servei del capitalisme i terratinents. Són aquests els perillosos. Traïren als seus germans en la fàbrica, al taller, al carrer i al camp; féren fracassar tots els moviments reivindicatoris, i no s'aturaran davant una altra traïció. Procedents dels baixos fons socials, de la púrria de la ciutat, de les terres miserioses de l'Espanya, de les Castelles o de Múrcia, actúen de mercenaris de qui millor els paga. Alguns d'ells s'han dit militants d'esquerra, per vergonya nostra, han estat socis de casals nostres, han demanat i han obtingut prebendes, han estat emplaats a la Generalitat i a l'Ajuntament, han estat policies i ara denuncien nacionalistes, obreristes i porten armes contra el poble que els manté i els ha salvat de la misèria. Altres

coneixien ja l'ofici; han assassinat sota les ordres de Martínez Anido i Arlegui, fidels complidors del mandat que els havia donat el Foment Nacional del Treball i els dirigents de la Lliga. El seu capítol, Ramon Sales, es passeja per les Rambles, les seves mans estan disposades a tornar apretar el gallet contra els dirigents del poble. Els Sindicats Lliures aixequen el cap; les desferres que el proletariat i les esquerres haurien hagut de rebutjar els fan costat, són el seu puntal.

Els jovenets de la J. A. P. i d'A. C. no són perillosos; en les nostres files també hem conegut infants amb les mateixes il·lusions guerreres i hem procurat apartar-los del nostre camí. Una dictadura no ens la portaran xavalets, sinó l'exèrcit, l'enemic irreconciliable del poble per la nostra manca d'habilitat. Sempre hem confós l'exèrcit amb els militars. No, no són els militars el veritable exèrcit; són els soldats, els caporals i els sub-oficials. Són els soldats fills del poble, joves que han integrat i integraran en sortir els nostres partits d'esquerra, i les nostres joventuts. Els seus directors no són els oficials d'alta graduació, sinó els suboficials i els caporals, pujats de soldat, els que estan en contacte amb ells. Ningú no ens podrà fer creure que un company pel fet d'ingressar a l'exèrcit deixa totes les seves idees i la seva set de reivindicacions a la porta de la caserna. Els caporals i suboficials són igualment fills del poble. És veritat que la majoria d'ells maltracten i es creuen superiors als soldats, però no és degut a que sentin un menyspreu per aquest, sinó perquè senten tot el pes de la seva misèria, l'haver de mantenir amb un sou de fam una família. Si les esquerres procuren orientar els soldats i classes, si els organitzen, si els prometen millores, no hi podran res els de la J. A. P., de A. C. i dels Sindicats Lliures.

Una vida de traïció. - Lerroux

Darrerament, en llegir les declaracions de Lerroux en les quals el traïdor-nat afirmava que mai no havia ofès la creu ni els sentiments cristians, ens han vingut —al primer pla de la memòria— alguns records que serveixen per a definir la figura repugnant d'aquest miserable ninot de la política espanyola.

I hem vist desfilar —en repugnant haleidescop— el Lerroux agent de Moret, el Lerroux traïdor a Ferrer, el Lerroux «oposició de Sa Magestat», el Lerroux contra el qual es prevenen els membres del Comitè Republicà, el Lerroux «inventor» de la política que amb el nom «d'amplament de la base de la República» passarà a la

història com a introductor hipierata de les concepcions i dels homes de la monarquia.

Aquest Lerroux —pol de tota la misèria nacional— governa ara sota el signe de l'espasa i de la creu. I l'home —Don Juan de burdell— que violà novícies i que encomanà a dones respectables el virus infecció de la seva sífilis, vol presentar-se ara com el símbol i com l'esperó de les virtuts nacionals.

Per a retratar-lo en la seva vergonya, donem a continuació unes cartes fetes públiques fa trenta anys, per un home —Cambó— que ara, davant Lerroux, ajup el cap i allarga la ma.

Madrid 10 junio 1900

Amigo y compañero Caméllas.

Recibida la tuya. Mucho te agradezco el interés que te tomas por Progreso. Porque falta nos hace, porque todo el mundo aplaude sus compañeros y su valentía y el tuyo conque lo edite, pero el 50 por 100 de los papeteros me roba y los suscriptores pagan tarde y con dano.

Te incluyo esos mis recibos de suscripción, en importe de 30 pts. y te ruego me remitas pronto. Apuntale al papetero de Gerona, q. me give fondos.

Respecto a mis planes, para desarrollo necesito ocasión propicia. No tardará en haber crisis y nuevas elecciones. Barcelona es un lugar por conquistar, pero hay que ser hábil y temerle bien la subcadavera.

Por ejemplo, si tu pudieras respondiendo a tus ideas, provocar al menos huelga q. metiese ruido, entonces yo podría intervenir, agravarla, reducirla despues, claro q. con tu auxilio y esto me daría un prestigio sobre recuento q. el de la campaña de Montjuich, ya muy maltratado, y me permitiría entrar en Barcelona como triunfador y obtener los votos de los obreros.

En fin, tu ya conoces mi plan general. En el Congreso yo seré la bomba a punto de estallar siempre y siempre obteniendo ventajas para el pueblo por la amenaza de la explosión. En go. soy diputado, tu concejal. Saludo a tu compañera y te abrazo. Salud y revolución social.

A. Lerroux

Madrid 12 julio 1900

Querido amigo Luis He leído el desarrollo que toma la huelga de papeteros en el Impugnador. Esta es la hora, y como supongo que dicha huelga se debe a tus gestiones no vale más y me pongo en camino.

Te escribo la presente horas antes de salir al tren, en el que salgo para Barcelona. Allí te espero en el Hotel Condal, para que hablémos. Con una peca de tanto esta huelga nos para un, a tu me ayudas, negocio redondo.

Despensa el papel. Digo afortunado amigo y compañero.

Lerroux

Madrid 5. 7. 02

Querido Juan: No me sorprende, pero no me extraña lo q. ha hecho Marial contigo y conmigo.

¿Que te he de hacer yo? Vos señores concejales creen q. lo son por derecho divino, q. no me deben nada y por tanto no me hacen caso.

Queda en libertad

de acción, pero te aconsejo calma.

En cuanto a mi solo me conviene callar y esperar.

Mis afectos a Pete.

Te abrazo.

Alexandro

La unitat sindical

El Partit Comunista predica la Unitat sindical.

La Unió Socialista, el Bloc Obrer i Camperol, el Partit Sindicalista i el Partit Socialista, també.

Com cal fer per unificar el proletariat?

Ingressar a algunes de les organitzacions abans esmentades!

La posició és falsa. La unitat és una simple plataforma per atraure mi-

litants.

Les Joventuts d'Estat Català —integrades en la seva majoria per treballadors— és la única organització que demana sincerament la unitat sindical, perquè és la única organització que no es constitueix en cleda ni en capelleta.

Si les Joventuts d'Estat Català volguessin —inconscients de les necessitats actuals del proletariat català—

constituir un moviment sindical, desseguida aplegarien a Barcelona i comarques una organització que comptaria milers de militants.

Què hauria guanyat, però, la classe obrera catalana, amb l'aparició d'un nou sindicat?

Unitat sindical!

Però no com a plataforma escissionista, sinó com a voluntat conscient i sistemàtica!

A les Joventuts de la F. A. I.

Nosaltres, «Joventuts d'Esquerra Estat Català», formem part d'un gran partit popular que ha estat govern i que tornarà a ésser-ho. Això ens dóna un concepte prou clar de les nostres responsabilitats per a evitar —al caure a l'oposició— una política oportunista i dissolvent. Ens adrecem, doncs, a vosaltres, Joventuts de la F. A. I., serenament, sense acceptar els errors que contra vosaltres cometieren membres del nostre propi partit, però sense caure en una adulació que fóra una pura i simple hipocresia.

El motiu d'aquesta nostra intervenció és la línia que segueix el vostre moviment des del dia en que féreu públic —en un manifest— que us llençaveu a l'acció terrorista.

Nosaltres, joves de la F. A. I., us posem en guàrdia contra una actitud que sempre, fatalment, acaba girant-se contra aquells que l'han iniciada.

Som joves, però sabem tanmateix quins foren els resultats d'una política terrorista que iniciaren els vostres germans d'idees, als voltants de l'any 1919.

Al transcurs d'aquells anys de febre caigueren dos o tres-cents patrons, però les represàlies contra el moviment obrer foren terribles: més de dos mil dels vostres germans, dels nostres germans, conegueren la mort sota els martiris dels Anido, dels Arlegui i dels Bravo Portillo. Finalment, el capitalisme esporuguit recorregué —per a salvar-se la pell— a l'arma terrible del cop d'estat: 7 anys de dictadura, de pèrdua dels drets sindicals, de misèria i de persecució. Vet ací quins foren els resultats d'una campanya terrorista que costà a la classe obrera de Barcelona la flor i nata dels seus quadros dirigents.

Ara, comença la mateixa història. Les noves promocions de la F. A. I., joves, ardents, inexperimentades, es llancen a l'acció terrorista, sense saber les horribles reaccions que es preparen contra ells i contra el poble.

La dreta espanyola —egoista, covarda, pestilent— cerca un pretext moral per a implantar la més crudel de les dictadures. Aquest pretext els hi pot donar una acció terrorista inconscient i incontrolada. De moment, ja s'ha declarat a Barcelona l'Estat de Guerra, l'autoritat civil ja no té més

manament, ja és Gil Robles qui disposa de la censura i de l'aparell judicial.

Què vindrà després d'això?

Quines són les forces que podrien oposar-se seriosament al triomf d'un cop d'Estat militar?

Joves de la F. A. I.: No res demanem que abdiqueu dels vostres principis ideològics ni que deserteu l'esperit de les vostres organitzacions.

Les Joventuts d'Estat Català, conscients de la gran responsabilitat de l'hora us demanen que dongueu a la vostra acció revolucionària, una consistència i una amplitud que permeti lligar-la a l'acció general del poble contra les escames brutals de la reacció.

Mori la reacció i el feixisme!

Visca l'acció conscient i revolucionària de les Joventuts!

El Govern de la Generalitat al presidi

Els Consellers de la Generalitat de Catalunya, els homes que representaven un lloc de govern perquè aixís ho manifestà lliurement l'opinió de tot un poble, han estat condemnats per un Tribunal elegit en eleccions de segon i tercer grau, on si troben reunits els representants més acreditats del canibalisme espanyol.

Trenta anys de condemna i el trasllat, per al seu compliment, a dos infectes presidis nacionals.

La reacció espanyola ha volgut fer beure el calze de l'amargor fins a la darrera gota i—filla de la inquisició— ha fet sofrir als presoners els rigorismes protocolaris a que estan sotme-

sos els criminals i els lladres.

Lluís Companys, Gassol, Mestre, Comorera, Lluhi, Esteve, Barrera. Aquests grans noms de la història catalana, coneixen la promiscuïtat canalla de les tisores infamants i viuen reclosos en la incomunicació. Sabem que aquests homes resisteixen bé la prova, que aprofiten tota ocasió per a fer signes d'optimisme i d'enteresa moral. Però Catalunya tota se sent ofesa del tracte que es dóna als seus fills més estimats.

Ara calla, ara acumula odís i passions, però ai! del dia —més pròxim del que molts s'imaginaren— del gran redreçament!

Jove del camp: El teu sindicat és la Unió de Rabassaires. El teu organisme polític les Joventuts d'Estat Català.

Militant d'Estat Català: Compleix els teus deures sindicals

No oblidis la cotització pro-presos i exiliats polítics
SÓN GERMANS TEUS!

Amnistia per als presos polítics i socials

C. H. C. C.

FONS

Joaquim Ventalló